

Capitolul 4. LUPTA DECISIVĂ DE PE GOLGOTA

„Theologia crucis – theologia lucis” (Teologia crucii este teologia luminii – M. Luther).

Ura fariseilor a dus pe Hristos la cruce. Răstignirea lui Isus a fost cea mai mare crimă justițiară din istoria omenirii. Ea a fost cea mai lașă crimă împotriva unui Trimis, cel mai murdar atentat, pe care l-au făcut vreodată rebelii împotriva unui Tată bun al țării lor.

Dar ce a făcut Dumnezeu?

El a transformat această ordinară răzvrătire diabolică împotriva Persoanei Sale în jertfă pentru păcat pentru mântuirea acestor rebeli! La lovitura de pumn dată feței Sale sfinte a răspuns cu sărutul dragostei de împăcare! Noi am făcut tot ce era mai rău împotriva Lui; dar El a făcut tot ce era mai bun pentru noi, și acestea două au avut loc în același timp, și în felul acesta scandalul de pe cruce a devenit în același moment punctul de cotitură a istoriei omenirii și transformarea revoluționară a întregii drame a istoriei universale a universului.

I. Însemnătatea crucii pentru Dumnezeu

Crucea este cel mai mare eveniment al istoriei mântuirii, mai mare chiar decât învierea. Căci crucea este victoria, învierea este triumful; dar victoria este mult mai importantă decât triumful, cu toate că triumful este o necesitate care rezultă din victorie. Învierea este facerea cunoscut a biruinței, triumful Celui răstignit. Victoria însăși a fost desăvârșită. »S-a isprăvit!« (Ioan 19, 30; Evrei 2, 14).

Pentru Dumnezeu, crucea este

1. cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu. Căci acolo Domnul oricărei vieți a dat la moarte pe Cel mai iubit al Lui, pe singurul lui Fiu, pe Acela prin care a făcut creația și care este Moștenitorul creației (Evrei 1, 2-3). Hristos Domnul a murit pe cruce, El, Cel pentru care stelele se rotesc în univers și pentru care orice musculiță dansează în strălucirea soarelui (Evrei 2, 10). Cu adevărat: »Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.« (Romani 5, 8) Totodată crucea este

2. cea mai mare dovadă a neprihănirii lui Dumnezeu. Căci acolo, Judecătorul lumii, pentru »dovedirea neprihănirii Sale«, n-a cruțat nici măcar pe Fiul Său (Romani 8, 32). În toate secolele dinainte de Golgota niciodată Dumnezeu nu a pedepsit păcatul în totalitate (Faptele Apostolilor 17, 30), cu toate că au existat multe pedepse ale păcatului, așa că în cele din urmă se părea că sfințenia Lui era pusă la îndoială, din cauza răbdării Lui, »căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu« (Romani 3, 25b). Acolo El a dovedit că moartea ispășitoare a Mântuitorului este îndreptățirea de Sine divină cu privire la toată istoria trecută a omenirii, dreptatea absolută a Celui mai mare Judecător al lumii. Toată răbdarea din trecut a fost posibilă numai în perspectiva crucii, și toată iertarea din viitor este »justificată« numai prin retrospectiva crucii (Romani 3, 23; 1 Ioan 1, 9). Și tocmai prin aceasta crucea este

3. minunata înmulțire a Împărăției lui Dumnezeu. »Ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru« (Apocalipsa 5, 9-10). Ei sunt acum câștigați pentru Dumnezeu, sunt »popor al Lui« (1 Petru 2, 9), »un popor pentru Sine« (Tit 2, 14).

II. Însemnătatea crucii pentru Hristos

Pentru Hristos și pentru Dumnezeu, crucea este

1. cea mai înaltă recunoștere a domniei lui Dumnezeu; căci Fiul a fost »ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce« (Filipeni 2, 8; Romani 5, 19).
2. cea mai mare desăvârșire a credinței în Dumnezeu; căci El »a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit« (Evrei 5, 8, 9) și astfel a devenit »Căpetenia și desăvârșirea credinței« (Evrei 12, 2).
3. câștigarea satisfacției depline a lui Dumnezeu, căci El S-a adus ca jertfă »de bun miros, lui Dumnezeu« (Efeseni 5), și
4. imortalizarea definitivă a dragostei lui Dumnezeu. »Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau« (Ioan 10, 17). Și în ceea ce privește pe Hristos personal, crucea este pentru El:
5. drumul spre transfigurarea poziției lui de dragoste și putere în poziția de biruitor, de la existența Lui »în sânul Tatălui« până la așezarea Lui »la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri« (Filipeni 2, 9; Evrei 2, 9; 8, 1), și ea mai este
6. drumul spre luarea în posesiune a Adunării răscumpărate, de la grăuntele de grâu »singur«, prin moarte, spre »glorificare« și »aducere de roadă« (Ioan 12, 24).

III. Însemnătatea crucii cu privire la mântuire

A. Mântuirea fiecăruia în parte

Crucea are un rol dublu pentru fiecare mântuit în parte: ea este fundamentul îndreptățirii lui, rezolvând din punct de vedere juridic trecutul lui, și este fundamentul mântuirii, dominând din punct de vedere moral prezentul.

1. Fundamentul îndreptățirii (justificării). Asupra Garantului trebuie puse toate păcatele noastre (Isaia 53, 5), el trebuie să le poarte în locul altora (Evrei 9, 28), pentru ca ei, fiind morți față de păcat, să trăiască acum pentru neprihănire; și așa cum stricăciunea omenirii a luat naștere prin cădere (Geneza 3; Romani 5, 12) – deci un eveniment istoric singular -, tot așa și anularea ei prin Garant trebuie să aibe loc printr-un eveniment singular (Romani 5, 18) – și anume prin »fapta juridică« unică în felul ei de pe Golgota. Și deoarece păcatul înseamnă despărțirea creaturii de Creator, deci despărțirea de Izvorul vieții, urmarea fiind moartea, tot așa Salvatorul, corespunzător analogiei păcat-ispășire, trebuie să sufere sentința morții și în felul acesta, prin moartea Sa, să restaureze viața. »Fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate« (Evrei 9, 22). Numai așa poate El, prin moarte, să ia puterea aceluia care are putere asupra morții, adică puterea diavolului (Evrei 2, 14; 1 Corinteni 15, 21). Aceasta este logica mântuirii. Ea este puternic înrădăcinată și inatacabilă în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Toate atacurile arogante ale necredinței se sfărâmă de dovezile ei temeinice. Mult disprețuita »teologie a sângelui« prezentată în Biblie (Evrei 9, 22), având ca punct central pe Hristos crucificat, rămâne stânca de nezguduit a mântuirii, într-adevăr, pentru mulți o piatră de poticnire, dar pentru cei mântuiți este Piatra vie din capul unghiului. Pentru cei mântuiți crucea este

2. Fundamentul sfințirii. Hristos, Domnul, a murit pe cruce, pentru ca noi să nu mai mergem la cruce. Acesta este pentru noi aspectul exclusiv juridic al morții Lui, »răscumpărarea« de pe

Golgota. Și totuși: El a murit acolo pe cruce, pentru ca noi, cu toate acestea, să mergem împreună cu El la cruce. Acesta este aspectul moral al includerii noastre în moartea Sa, »legătura« de pe Golgota. Noi »am fost sădiți« împreună cu Cel răstignit (Romani 6, 5), și legați organic cu El »printr-o moarte asemănătoare Lui«. Noi suntem urmași, purtători ai crucii (Matei 10, 38), »grăunțe de grâu« ca și El, care ajung la viață numai prin moarte (Ioan 12, 24). Suntem chemați să avem parte de caracterul fundamentului mântuirii noastre, cei drept întunecat, dar nicidecum mai puțin prețios. Am fost »răstigniți împreună cu Hristos« (Galateni 2, 20).

a) Lumea din jurul nostru este moartă pentru noi prin Cel crucificat. Lumea este »răstignită« față de mine prin cruce, și eu față de ea (Galateni 6, 14).

b) Lumea din noi a fost de asemenea împreună cu noi pe cruce. »Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, ... ca să nu mai fim robi ai păcatului« (Romani 6, 6; 11).

c) Lumea de sub noi a fost complet nimicită prin cruce. Căci Hristos »a dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce« (Coloseni 2, 15; Geneza 3, 15), și în cele din urmă

d) Lumea de deasupra noastră este prin cruce pentru noi numai har și binecuvântare; căci blestemul Legii a fost înlăturat (Galateni 3, 13). Zapisul cu poruncile lui, care mărturisea împotriva noastră, a fost șters și a fost pironit pe cruce (Coloseni 2, 14). Privirea lui Dumnezeu nu mai poate cădea supra zapisului, fără ca totodată să privească la cruce; el a fost omorât, crucificat odată cu Hristos. »Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu« (Galateni 2, 19).

Legea lui Dumnezeu a dat sentința de moarte asupra păcătosului (Galateni 3, 10), și această moarte a suferit-o Hristos în locul lui. Deci Hristos a murit »prin« Lege. Prin aceasta Legea și-a pierdut revendicarea drepturilor ei asupra Lui, așa cum un condamnat la moarte după executarea sentinței nu mai are nici o relație de subordonare față de autoritatea de execuție. Tot așa și Hristos a murit față de Lege. Dar de ce a avut parte Hristos, a avut parte și cel credincios în El (Romani 6, 5-11). Deci și cel credincios a murit față de Lege și trăiește acum în libertatea Celui înviat (Romani 7, 4).

B. Totalitatea

O ordine cu totul nouă, și anume

- spre interior – prin anularea Legii,
- spre exterior – prin admiterea la mântuire a restului popoarelor,
- în toate direcțiile – ca triumf în univers al Celui răstignit.

1. Anularea Legii.

În ceea ce privește aspectul interior, crucea înseamnă împlinirea și anularea tuturor jertfelor mozaice (Evrei 10, 10-14) și prin aceasta »desființarea« Legii în general (Evrei 7, 18); căci jertfele erau fundamentul preoției, și preoția era fundamentul Legii. Hristos este prin cruce »sfârșitul Legii« (Romani 10, 4) și în felul acesta a devenit »Chezașul unui legământ mai bun« (Evrei 7, 22), al »noului legământ« (Matei 26, 28). Prin faptul că preoția levitică a fost anulată, s-a terminat și cu »cortul din față« (Evrei 9, 8); perdeaua Templului s-a rupt (Matei 27, 51), drumul în Locul Preasfânt este liber (Evrei 9, 8; 10, 19-22), și tot poporul lui Dumnezeu este acum o împărăție de preoți (1 Petru 2, 9; Apocalipsa 1, 6).

2. Admiterea la mântuire a restului popoarelor

Dacă Legea a fost anulată, atunci anularea s-a făcut și spre exterior. Până la cruce, Legea era un »zid«, care despărțea poporul iudeu de restul popoarelor (Efeseni 2, 14). Națiunile erau »fără Lege« (Romani 2, 12) și »străini de legămintele făgăduinței« (Efeseni 2, 12). Între cele două grupe exista tensiune, care nu lăsa pe »cei de departe« să vină împreună cu »cei de aproape«. Acum Hristos este »pacea noastră«. Prin împlinirea Legii, »zidul de la mijloc, care-i despărțea« a fost sfărâmat și cei doi, iudeii și păgânii, au fost împăcați prin cruce, ca să constituie un trup, al Adunării Sale, și totodată au fost împăcați cu Dumnezeu (Efeseni 2, 13-16). De aceea împlinirea Legii prin moartea lui Hristos înseamnă „străpungerea barierei create de legea mozaică cu privire la făgăduințele date lui Avraam” (compară Geneza 12, 3; Galateni 3, 13-14), extinderea mântuirii în afara poporului iudeu, spre toate popoarele lumii.

3. Triumful în univers al Celui răstignit

»Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară« (Ioan 12, 31). Cel care a murit a triumfat tocmai prin cruce. »Prin moarte« a nimicit »pe cel ce are puterea morții«, pe diavolul (Evrei 2, 14). De aceea strigătul Lui de triumf: »S-a isprăvit!« (Ioan 19, 30). Aruncarea afară a lui satana se bazează pe puterea de pe Golgota (Ioan 12, 31), iar în ceea ce privește eficiența ei, ea are loc treptat (Matei 12, 29), desăvârșirea ei va avea loc în viitor (Apocalipsa 20, 10). De aceea și înțelesul dublu al expresiei »a înălța« din Scriptură (Ioan 3, 14; 8, 28; Filipeni 2, 9). Căci »înălțarea« pe cruce și înălțarea »pe scaunul de domnie« aparțin laolaltă. Cel crucificat este Cel încununat (Filipeni 2, 8-11), și de aceea vechiul stăpânitor al lumii acesteia trebuie »aruncat afară«, deoarece noul Stăpânitor, adevăratul Stăpânitor, vrea să-și facă intrarea solemnă. De aceea s-a cutremurat pământul la moartea Domnului (Matei 27, 52) și soarele și-a pierdut strălucirea (Luca 23, 44-45). Căci crucea lui Hristos este totodată marele „NU” al lui Dumnezeu la toată scena cerească și pământească a păcatului (Ioan 12, 31).

4. Hristos – grăunțele de grâu

Prin toate acestea Hristos a devenit »Grăunțele de grâu«, pe care dragostea mântuitoare a lumii L-a pus în pământ în ziua de Vinerea Mare, Grăunțele de grâu, care în duminica de Paște străpunge pământul și începe să crească spre cer, Grăunțele de grâu, a cărui tulpină aurie se înalță la cer în Ziua Înălțării, Grăunțele de grâu, ale cărui miriaden de spice se pleacă spre pământ în ziua de Rusalii și împrăștie semințele, din care se va naște Adunarea (Ioan 12, 24).

5. Crucea din veșnicie în veșnicie

În felul acesta vedem crucea pretutindeni: crucea în veșnicie – Mielul, cunoscut înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1, 9), crucea în timpul trecut – Ghetsimani, Gabata, Golgota; crucea în prezent – Hristos răstignit ca tema de bază vie a vestirii noastre (1 Corinteni 2, 2); crucea în viitor – Mântuitorul înjosit odinioară, apoi revelat ca Împărat în timpul Împărăției mesianice (Filipeni 2, 8-11) și crucea în slavă – mesajul despre Miel, ca Piatră prețioasă de fundament a cetății cerești (Apocalipsa 21, 14) și, în mijlocul scaunului de domnie, Mielul Însuși este subiectul adorării duhurilor sfinte (Apocalipsa 5, 6-10).

Capitolul 5. TRIUMFUL ÎNVIERII

Hristos a înviat! Cu acest strigăt de victorie a pătruns Evanghelia în multe țări. Mesajul crucii este totodată mesajul învierii (Faptele Apostolilor 1, 22; 2, 23). În aceasta constă invincibilitatea lui (Apocalipsa 5, 5-6). De fapt se poate imagina că era posibilă reîntoarcerea Mântuitorului în cer și fără învierea trupului. Hristos ar fi rămas viu și atunci, dacă imediat după moartea Lui S-ar fi reîntors ca Duh în slava Tatălui Său! El a existat în cer ca Duh, fără trup omenesc, înainte de întruparea Lui, da, din toate veșniciile, și cu toate acestea a fost izvorul vieții și Domnul vieții

(Faptele Apostolilor 3, 15). Nu, continuarea existenței după moarte și înălțarea pe scaunul de domnie ceresc nu a fost nicidecum necesară, tot așa cum nu a fost necesară învierea trupului! Și cu toate acestea ea a fost premiza pentru înfăptuirea mântuirii. Căci numai ea a fost

I. Dobândirea deplină a victoriei Mântuitorului asupra morții.

Dacă S-ar fi reîntors în cer fără să aibă loc învierea trupului, atunci Hristos nu ar fi fost descoperit ca Biruitor absolut asupra morții. Ar fi triumfat asupra morții numai sub aspectul spiritual și moral, dar biruința Lui asupra morții materiale nu ar fi devenit vizibilă în toată demnitatea ei. Triumful Lui ar fi fost asemenea unei două treimi de triumf, și nu un triumf deplin; căci din cele trei părți componente ale ființei umane, numai două părți – sufletul și duhul – ar fi fost incluse în triumful mântuirii făcute de El, trupul ar fi rămas afară. Da, mai mult chiar. Fără învierea trupului, Hristos nu ar fi fost arătat ca biruitor asupra morții în sensul deplin al cuvântului. Căci »moartea« nu este încetarea existenței, ci dezintegrarea personalității umane, nu ștergerea existenței, ci dezmembrarea relației dintre duh, suflet și trup. De aceea biruința asupra morții trebuie să conștă în restabilirea unității, în refacerea vizibilă a legăturilor organice dintre duh, suflet și trup, aceasta însemnând – văzut sub aspectul trupului – reunificarea trupului cu sufletul și cu duhul. De aceea, fără învierea trupului nu există nicidecum un triumf al vieții (1 Corinteni 15, 54-57). Moartea poate fi dovedită ca fiind învinsă numai prin forma învierii trupului. Dar învierea a fost necesară și ca

II. Premiză pentru nașterea credinței în cel care trebuie să fie mântuit.

Căci »credința vine în urma auzirii« (Romani 10, 14-17), și aceasta se bazează pe credința de la început. Fiecare crede ca urmare a mărturiei credinței Adunării (Coloseni 3, 15), și credința Adunării este de neimaginat fără credința primelor generații (Efeseni 2, 20). Dar tocmai această credință a dispărut după moartea pe cruce a lui Hristos (Ioan 20, 19,25; Luca 24, 21). Abia după învierea trupezască a Domnului și aparițiile ulterioare ale Celui înviat au condus la reapariția credinței (1 Petru 1, 21). Fără învierea trupului, niciodată un om care gândește nu ar fi crezut în Cel răstignit; căci sfârșitul Lui ar fi contrazis propriile Lui prorocii cu privire la învierea Sa și triumful Său (Matei 16, 21; 17, 23; Ioan 2, 19). De aceea învierea Domnului este pecetea Tatălui pusă pe Persoana și lucrarea Fiului Său (Faptele Apostolilor 2, 32). Prin învierea din morți, Hristos »a fost dovedit« cu putere că este Proroc și Fiul lui Dumnezeu (Romani 1, 4). Învierea este pecetea pusă pe

1. mărturia prorocilor,
2. mărturia proprie a lui Isus,
3. mărturia apostolilor Lui. Ea dovedește că
4. Isus este Fiul lui Dumnezeu,
5. Isus este Împăratul care domnește,
6. Isus are autoritatea de judecător al lumii, și ea asigură
7. învierea și transfigurarea noastră viitoare.

De aceea ea este și evenimentul dovedit istoric care garantează istoria mântuirii. Exact în epistola întâia către Corinteni, recunoscută ca fiind adevărată chiar și de cei mai severi critici ai Bibliei, apostolul Pavel, referindu-se la sutele de martori oculari ai învierii, care erau încă în viață, oferă cititorilor critici, parțial adversari, patru dovezi principale:

1. Dovada experienței: voi înșiși corintenilor ați fost mântuiți prin mesajul despre Cel Înviat trupezște (1 Corinteni 15, 1);
2. Dovada Scripturii: Hristos nu numai a murit »după Scripturi«, ci El a și înviat »după Scripturi« (1 Corinteni 15, 3-4);

3. Dovada martorilor: mai mult de cinci sute de bărbați L-au văzut personal după învierea Sa, în diverse ocazii (1 Corinteni 15, 5-12);

4. Dovada strict necesară a istoriei mântuirii: »Dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră. ... Și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți. ... suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii« (1 Corinteni 15, 13-19). Crucea și învierea formează deci un tot unitar. Cel răstignit a murit pentru ca să învie (Ioan 10, 17), și Cel înviat trăiește veșnic ca »Cel răstignit« (1 Corinteni 2, 2; Apocalipsa 5, 6). De aceea efectele mântuirii sunt aduse întotdeauna în legătură cu aceste două realități. Prin aceasta s-a spus deja: învierea este – în legătură cu crucea –

III. Fundamentul vieții noi pentru cei credincioși

Abia atunci jertfa de ispășire a lui Hristos este de folos păcătosului vinovat, când acesta crede că El este Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatele lumii (Ioan 1, 29). Dar pentru ca credința să fie posibilă, a fost necesară învierea. Căci fără dovedirea victoriei desăvârșite de pe Golgota în triumful învierii nu ar fi fost posibilă credința în Mielul lui Dumnezeu. De aceea abia după aceea devine posibilă mântuirea câștigată pentru noi la cruce în Cel înviat și înălțat. Harul stă la dispoziția tuturor numai în Mielul înălțat în slavă. Și pentru că noi prin credință am obținut iertarea păcatelor, și prin aceasta în sentința lui Dumnezeu suntem socotiți dreți și copii ai Lui, Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inimile noastre (Galateni 4, 6), prin care am ajuns la nașterea din nou. Ca roadă binecuvântată a împăcării, realizată prin moartea lui Hristos și pecetluită în învierea Lui, este legătura organică a celor ce cred cu Hristos, o părtășie în moarte și în viață a celor mântuiți cu Mântuitorul (Romani 6, 5; Galateni 2, 19; Coloseni 3, 3), totodată hrănirea cu Trupul Său și băut al sângelui Său (Ioan 6, 53), și »Hristos pentru noi« devine »Hristos în noi«, nădejdea slavei (Coloseni 1, 27). De aceea învierea în trup a Domnului înseamnă întoarcerea Mântuitorului la natura umană, eternizarea omenescului Său într-o formă transfigurată, proslăvită. Ea înseamnă, că Hristos este »ultimul Adam« (Romani 5, 12-21; 1 Corinteni 15, 45) și în cer, la dreapta lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 1, 11; Daniel 7, 13; Filipeni 3, 21), este Inițiatorul creator și »Capul« organic al unei omeniri spirituale mântuite. Totodată stăm aici în fața unei colosale tensiuni a gândirii noastre. Căci cum poate Mântuitorul să mai fie »Om« după înălțarea Sa în slavă, și, în afară de aceasta, sub forma unui »trup« transfigurat? Căci El Însuși a zis alor Săi: »Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor!«, și în afară de acestea El este în primul rând a doua Persoană a dumnezeirii! Aici se arată din nou mărimea de nepătruns a Celui veșnic. Cel nemărginit în spațiu și timp este de neînțeles pentru noi. Dacă vorbim aici – pe baza Bibliei – despre „materialitate” și „existență corporală”, atunci toate acestea sunt de neînțeles pentru noi. Dar Hristos a intrat în »veșnicie«. Cu toate acestea Sfânta Scriptură învață despre această rămânere veșnică ca Om a Mântuitorului. Exact aceasta garantează punerea în vigoare și menținerea lucrării Sale. Victoria lui asupra morții trebuie să includă continuarea la nesfârșit a întrupării Lui. Numai ca »Întâiul născut dintre mai mulți frați« (Romani 8, 29; Coloseni 1, 18) poate să fie »Căpetenia mântuirii« veșnice (Evrei 2, 10; 5, 9). În cele din urmă, învierea este

IV. Fundamentul pentru transformarea lumii

În acest sens ea se dezvoltă în trei cercuri mereu crescânde. Ea asigură în viața fiecăruia – învierea cărnii, în viața de pe pământ – arătarea Împărăției slavei, în viața universului – universul transformat.

1. Învierea cărnii este posibilă numai pe baza învierii Domnului Isus. Învierea lui Isus este transformarea omenirii în Hristos, ca »Cel dintâi rod« (Coloseni 1, 18). Învierea dovedește, că drumul pentru învierea celor mântuiți este liber. Triumful Lui asupra morții ne asigură învierea noastră (Romani 8, 11). Trupul Său de slavă este modelul și tabloul original al viitoarei noastre

vieții proprii (Filipeni 3, 20; 1 Corinteni 15, 49). Învierea »Celui dintâi rod« este fundamentul învierii tuturor (Ioan 5, 26-29).

2. Împărăția de o mie de ani se bazează pe învierea Domnului Isus. Căci făgăduințele date lui David vorbeau despre o împărăție omenească transformată, veșnică (2 Samuel 7, 13). Pentru aceasta este însă necesar și un Împărat omenesc veșnic, adică Fiul Omului, care va apare cândva pe norii cerului (Daniel 7, 13; Matei 26, 64; Apocalipsa 1, 13). Rămânerea ca Om a lui Hristos după înviere este deci împlinirea profeției davidiane. Învierea »Împăratului« este fundamentul »nașterii din nou« a lumii mesianice (Matei 19, 28); și ce va avea loc la revenirea lui Hristos este numai descoperirea și realizarea spirituală a ceea ce s-a »împlinit« deja la prima Sa venire. De aceea spune apostolul Pavel: »Că (Dumnezeu) L-a înviat (pe Isus) din morți ... a spus-o, când a zis: „Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte, pe care le-am făcut lui David”« (Faptele Apostolilor 13. 34). „Învierea” spirituală a lui Israel! (Ezechiel 37, 1-14). Nașterea din nou spirituală a națiunilor! (Psalmul 87, 4-6; Isaia 25, 7). Reînvierea naturii! (Isaia 41, 18). Puterile de viață ale Celui înviat de odinioară vor umple tot pământul, și domnia vizibilă a lui Mesia va fi viață nouă pentru creația pământească (Matei 19, 28). Dar și Împărăția de o mie de ani este numai o introducere și un preludiv. Țelul final este

3. Cerul nou și un pământ nou înaintea marelui scaun de domnie alb. Atunci vor fi cu desăvârșire transformate nu numai sufletul și duhul, ci și materia și natura. În Ierusalimul ceresc va fi asemenea aurului, »ca sticla curată« (Apocalipsa 21, 18). Nu spiritualitatea, ci existența corporală spirituală este sfârșitul căilor lui Dumnezeu cu creatura Sa. Dar și aici evenimentul de la Paște este fundamentul creaționist. Învierea »Moștenitorului tuturor lucrurilor« este garanția cerului nou și al pământului nou. În trupul Lui Isus a avut loc pentru prima dată transformarea materiei (Ioan 20, 27 și Luca 24, 39-43), și prin aceasta a fost descoperită și realizată baza transformării materiei în istoria mântuirii. Și în privința aceasta Hristos este »Cel dintâi rod«. Transformarea viitoare a cerului și pământului se bazează pe învierea trupului Mântuitorului, și înaintea marelui scaun de domnie alb vor deveni vizibile la modul universal efectele de viață ale Celui înviat. De aceea ultimul și atotcuprinzătorul sens al învierii Lui este: »Iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou« (Isaia 65, 17; 2 Petru 3, 13).

Capitolul 6. ÎNĂLȚAREA LA CER A BIRUITORULUI

Cel ce a înviat victorios S-a înălțat la cer. Cel »Înălțat« de oameni pe cruce (Ioan 12, 32) a fost »înălțat« de Dumnezeu în slavă (Filipeni 2, 9). »Șezi la dreapta mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale« (Psalmul 110, 1). Înălțarea la cer a Mântuitorului are o importanță deosebită pentru toate cele trei funcții ale Lui. Pentru funcția profetică, este trecerea de la profeția imediată la profeția spirituală; pentru funcția preoțească, este trecerea la marea preoție »după rânduiala lui Melhisedec«; pentru funcția de Împărat, este extinderea autorității regale la domnia regală.

I. Funcția profetică a fost în primul rând

1. lucrarea de mărturisire prin umblare. De la întruparea Mântuitorului și până la apariția lui publică, facerea cunoscut a lui Dumnezeu, așa cum a făcut-o Hristos, era o preoție a personalității. Viața copilului, a tinerelului și a tânărului în maturizare a revelat sfințenia lui Dumnezeu - »Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl« - și a arătat idealul divin pentru dezvoltarea normală a vieții omului (compară cu Luca 2, 42,52). Tema acestei misiuni de profet a însemnat în același timp și »Omul lui Dumnezeu«. După botez s-a adăugat

2. Profeția prin Cuvânt, la misiunea de profet al vieții s-a adăugat misiunea de profet prin învățatură. Hristos »îi învăța ca Unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor« (Matei 7, 29). Tema Lui era acum »Împărăția lui Dumnezeu«. Înălțarea Lui la cer a însemnat trecerea acestei misiuni directe de profet într-o misiune indirectă de profet, și – în legătură cu Rusaliile – începutul

3. unei profeții spirituale, care acționează din cer. Acum există o »venire« la noi, cei care suntem instruiți (Ioan 14, 18,28), în Cuvânt și în Duh a Profetului înălțat. Nu numai mesagerii lui »vin« - apostolii, prorocii, evangheliștii, păstorii și învățătorii (Efeseni 4, 11) și »martorii« Lui în general (Faptele Apostolilor 1, 8) -, ci Hristos Însuși »vine« în ei și în mesajul lor (Matei 10, 40) și prin Duhul Își continuă din slavă misiunea de profet, așa cum apostolul Pavel depune mărturie despre Cel răstignit și înviat: »El a venit să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe (neiudeii), și pace celor ce erau aproape (iudeilor)« (Efeseni 2, 17). Tema Lui este acum »mântuirea înfăptuită«, »pacea«, »lumina« (Faptele Apostolilor 26, 23). De o importanță și mai mare este înălțarea la cer pentru

II. Funcția de Mare preot

Hristos a îndeplinit pe pământ preoția după rânduiala lui Aaron (Evrei 5, 1-4; 9, 6-23), aducând jertfa de ispășire pentru mântuirea păcătoșilor; dar, înălțat de pe pământ și intrat în lumea cerului, El este acum »numit de Dumnezeu: Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedec« (Evrei 5, 10). Înălțarea Lui la cer nu este numai punctul de cotitură între starea Lui de smerenie și starea Lui de glorie, și și punctul de cotitură dintre două forme de exercitare a funcției de Mare Preot. Prin înălțarea la cer, Hristos a intrat în Locul Preasfânt din cer, »nu cu sânge străin«, așa cum în marea zi a ispășirii marele preot al Vechiului Testament intra în Locul Preasfânt pământesc (Levitic 16, 15-19), ci »cu propriul Lui sânge«, adică cu jertfirea de Sine pe Golgota, și în felul acesta, pe acest fundament, să apară înaintea lui Dumnezeu pentru noi (Evrei 9, 11-14; Romani 8, 34). Înălțarea lui Hristos la cer devine prin aceasta

- justificarea Celui răstignit (Filipeni 2, 9),
- acceptarea de către Tatăl a lucrării Fiului (Evrei 5, 10),
- recunoașterea valabilității funcției Lui de Mare Preot pe pământ de către cea mai înaltă Maestate din lumea cerească (Faptele Apostolilor 2, 34-36),
- sensul esențial și împlinirea centrală a celei mai ceremonioase acțiuni a marelui preot într-una din cele mai mari sărbători israelitice (Evrei 9, 7).

III. Funcția de Împărat

Înălțarea la cer este »urcarea pe scaunul de domnie« al »Împăratului slavei« (Psalmul 24, 8).

Hristos descopere din cer Împărăția Sa sub multiple aspecte:

- ca întemeiere a Adunării Sale – prin revărsarea Duhului Sfânt,
- ca extindere a Împărăției Sale – prin confirmarea mesajului mântuirii,
- prin cârmuirea Împărăției Sale – prin ascultarea și împlinirea rugăciunilor și prin dreptul de conducere,
- prin apărarea Împărăției Sale – prin biruința asupra obstacolelor (Faptele Apostolilor 5, 19),
- prin desăvârșirea Împărăției Sale – prin venirea Lui în slavă (1 Timotei 6, 14).

Capitolul 7. INAUGURAREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU (Revărsarea Duhului Sfânt)

»Fiți plini de Duh« (Efeseni 5, 18).

Începând cu ziua de Rusalii (ziua Cincizecimii) începe o perioadă nouă de timp, epoca Duhului Sfânt. Diferența față de timpul Vechiului Testament este întreită:

I. Dimensiunea. În vechiul legământ Duhul venea numai asupra persoanelor individuale (Numeri 11, 29), în noul legământ El vine peste toți credincioșii (Faptele Apostolilor 2, 4,17; Romani 8, 9).

II. Durata. În vechiul legământ Duhul acționa numai un anumit timp (Numeri 11, 25), în noul legământ El locuiește în credincioși (Ioan 14, 17,23; 1 Corinteni 3, 16).

III. Conținutul și scopul. În vechiul legământ Duhul acționa numai spre disciplinare și făcea pe oameni capabili pentru lucrare; în noul legământ acționează în cele mai diverse forme, și anume

- pentru trezirea credinței - prezentând mântuirea, ca »Duh al Adevărului«,
- pentru cauzarea nașterii din nou – dându-i naștere, Duh al înfierii,
- pentru cârmuirea sfințirii – educând, ca »Duh al sfințeniei« (Psalmul 51, 11),
- pentru înviorarea lucrării – echipând, ca »Duh de putere« (2 Timotei 1, 7),
- pentru pricinuirea proslăvirii – explicând, ca »Duh al slavei« (1 Petru 4, 14).

1. Prezentarea mântuirii. Misiunea Duhului este să proslăvească pe Hristos. Ca »Martor« al Domnului față de lume (Ioan 15, 26), El este cel mai mare Evanghelist al Fiului (Apocalipsa 22, 17). El vorbește lumii despre păcat, neprihănire și judecată (Ioan 16, 8-11), despre păcatele lumii, despre neprihănirea lui Hristos și despre judecata asupra lui satana.

El descopere păcatele lumii prin prezentarea necredinței ei, prin care ea a lepădat pe Domnul, pe singurul cu adevărat bun (Faptele Apostolilor 2, 22).

El prezintă neprihănirea lui Hristos, arătând spre înălțarea Lui la cer; căci tocmai în înălțare, Cel lepădat de păcătoși ca »nelegiuit« este recunoscut de Dumnezeu ca »sfânt« și »neprihănit« (Ioan 16, 10; Faptele Apostolilor 2, 25; 1 Timotei 3, 16).

Judecarea lui satana o prezintă prin referirea la victoria de pe cruce a lui Isus (Ioan 19, 30), căci stăpânitorul lumii acesteia a fost judecat prin cruce (Coloseni 2, 15), și de aceea acum se poate cere lumii să aducă închinare unui alt Stăpân, adevăratului Stăpân.

În felul acesta, lumea, care se consideră bună în ochii ei, este declarată păcătoasă prin mărturia Duhului; Cel răstignit de oameni ca păcătos este dovedit prin Duhul ca fiind Cel Sfânt și neprihănit, iar Satana, urzitorul crimei de pe Golgota, este dovedit ca fiind înfrânt și judecat. Aceasta este mărturia întreită a Duhului față de lume.

Aceasta este însemnătatea de bază a evenimentului de la Rusalii: »Duhul Fiului« (Galateni 4, 6) trimis din cer aici jos pe pământ leagă pe cei mântuiți cu Mântuitorul, și oferă celor ce cred roada deplină a jertfei lui Hristos. Relația organică justificată mai întâi divin prin întruparea și învierea lui Hristos, devine acum, prin revărsarea Duhului Sfânt, realitate trăită de oameni. »Domnul este Duhul« (2 Corinteni 3, 17), și cine »se lipește de Domnul, este un singur duh cu El« (1 Corinteni 6, 17). În felul acesta însemnătatea Rusaliilor pătrunde până în veșnicie. Prin Duhul noi suntem fii (Romani 8, 14), ca fii suntem și moștenitori (Galateni 4, 7), și ca moștenitori avem parte de slava care va veni (Romani 8, 17).